

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

kurrence, og naar Banerne derfor nu, for at værge sig, søger at udnytte Rutebilloven, saa at de selv overtager og driver de konkurrerende Ruter for at faa større Indtægt og mindre Udgift ved Samdrift af Bane og Biler efter Trafikbehovet, ja saa har det ærede Medlem Hr. Fuglsang og andre ærede Medlemmer af Venstre og de Konservative Gang paa Gang udtalt sig imod, at Banernesaaledes værger deres Økonomi. Og naar man nu foreslaar at nedlægge Baner, som Landevejstrafikken har bragt i en saadan Tilstand, at de ikke har nogen samfundsmæssig Betydning, og hvor det vil være urimeligt, at Statskassen bærer Udgiften ved at opretholde dem, møder det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer og faar deres Partier til at paalægge Statsbanerne vedblive at drive disse Baner, hvilket betyder en aarlig Merudgift paa 680 000 Kr. Statskassen kommer derved ikke i Betragtning. Det ærede Medlem paakalder Statsbanernes Pligt til Besparelser og til at arbejde for en bedre Økonomi, og det har det ærede Medlem fuld Ret til at gøre; men har da Rigsdagen ikke ogsaa efter det ærede Medlems Mening en Pligt til at støtte Banernes Bestræbelser i saa Henseende og i alt Fald ikke modarbejde dem?

Fuglsang: Det allermeste af det, der er sagt her i Dag, ogsaa fra den højtærede Ministers Side, har vi jo hørt før, og der kan derfor ikke være nogen Grund til atter at rulle det op. Men naar den højtærede Minister siger, at naar han kommer med Besparelser, haster det ikke med at spare, vil jeg gerne returnere det til den højtærede Minister og sige, at jeg synes, det haster med at spare, og at Statsbanerne skulde begynde. Efter de Oplysninger, der forelaa her i Vinter, kunde Underskuddet ved Forenklinger og Besparelser bringes ned med 358 000 Kr., og jeg synes, det haster med at faa dette Beløb sparet. Lad os endelig se at faa begyndt snarest muligt; men jeg synes, som sagt, at det er Banerne, der skal begynde. Det er Forskellen i vor Opfattelse. Den højtærede Minister mener, at det er godt at skære disse Baner helt væk, jeg synes ikke, det haster saa stærkt dermed, det er Forskellen i vor Opfattelse.

Nu hører jeg nok, at de Tal, man har faaet opgivet i Landstinget, er ikke de samme, som vi har faaet her, for efter de Tal, vi har arbejdet med her i Folketinget, skulde Underskuddet, naar Forenklingerne og Besparelserne var gennemført, ikke blive mere end 448 000 Kr., nu

bliver det 680 000 Kr. efter de nye Oplysninger. Jeg tror nu ingenlunde, at dette Beløb kan spares ved Nedlæggelse af Baner. Den højtærede Minister fortalte jo for et Øjeblik siden, at han maatte gaa til at afskedige overtalligt Personale, men hvad skal man saa gøre med det Personale, der bliver overtalligt, naar disse Baner bliver nedlagt? Dem maa man pensionere eller sætte paa Ventepenge, saa de Besparelser, der er regnet med her, kan jeg ikke godkende. Jeg tror ikke, at de her opstillede Beløb kan spares. Jeg mener, det er fuldt forsvarligt paa alle Omraader at holde paa det Forslag, som Landstinget nu har givet sin Tilslutning, og som Udvalget har indstillet, men som jeg nok forstaar, at Ministeren kun nødtvungent tager imod. Jeg tror, som sagt, ikke paa disse Besparelser. Hvis jeg troede paa, at der virkelig kunde spares, og at Statsbanerne paa Forhaand gjorde alt, hvad de kunde, vilde jeg ogsaa gaa ind for at nedlægge disse Baner.

H. F. Ulrichsen: I Anledning af, at de Bemærkninger, Ministeren for offentlige Arbejder fremkom med, havde saa pessimistisk en Karakter, synes jeg, der kan være Grund til, netop naar det er foreløbig sidste Møde i Tinget, at gøre opmærksom paa, at der ved Fremsettelsen af dette Lovforslag er opnaaet, at man faar gennemført en Forenkling for visse Banestrækningers Vedkommende, en Forenkling, som neppe var sket eller neppe var sket i det Omfang, som det nu sker, hvis ikke Lovforslaget var blevet forelagt. Jeg synes endvidere, der er nogen Grund til at sige til den højtærede Minister, at Virkeligheden vel er den, at Ministeren er tilfreds med det, der sker i Dag, for nu har han Ryggen fri, han har ikke noget Ansvar, og det var vist i Virkeligheden det eneste, han og Statsbanerne ønskede. Hvis den højtærede Minister havde ønsket andet, vilde han have været i Stand til, hvis ikke Rigsdagen skulde sluttes med et saa forfærdeligt Kissejav, at faa gennemført i hvert Fald væsentlig mere af Lovforslaget, end han nu faar gennemført, idet han jo ved, at jeg som mit Partis Ordfører har hævdet og stadig hævder, at der burde ske Nedlæggelse i større Omfang, end der nu sker. Der er ikke Spor af Tvivl om, at det vilde have været muligt, saafremt Lovforslaget var blevet sendt tilbage til Landstinget, at faa gennemført Nedlæggelsen straks af baade Skern—Videbæk-Banen og Tønder—Højer-Banen. Endvidere vil jeg gerne til den højtærede Minister i Anledning af de